

vistnok være udenfor Betsatningsløven (Hørh), men gjælder denne Regel overhovedet, saa troer jeg, at den gjælder særlig med Hensyn til dem, som have en vis aarlig Penge-Indtægt af deres Arbejde, en vis fast Løn.

Her ere vi ved et Punkt, som man, saavidt jeg skjønner, ikke tilstrækkeligt har iagttaget, nemlig den Forskiel, som bør gjøres mellem dem, der have en saadan fast aarlig Indtægt for deres Arbejde, en vis Løn, og dem, som have en ligesaa stor Indtægt af en Capital eller en Eiendom. Den Mand, som har i Rente 1000 Rbd. af en Capital paa 25,000 Rbd., har helt andre Formuesforhold end den Mand, som har 1000 Rbd. i Gage; og det Samme gjælder naturligtvis om den, der har en aarlig Indtægt paa 100 Rbd. af en Capital paa 2500 Rbd., og den, som har 100 Rbd. i Løn eller Gage for sit Arbejde. Den ærede Drd-fører (David) har allerede fremhævet een Forskiel, som i denne Henseende lader sig gjøre, nemlig at Mange af dem, som saaledes have deres Indtægt af en egentlig Formue f. Ex. faste Eiendomme, derved med det Samme have erholdt en Deel Fornødenheder, som man ikke beregner; hvorimod den, som blot har en Gage eller Løn, maa kjøbe Alt for denne. Men hertil kommer desuden, at den, som har Gage i Almindelighed, har mange særlige Fornødenheder, som ikke i og for sig ligge i Besiddelsen af Eiendom. En Embedsmand maa i Almindelighed have Bibliothek og mange andre Gjenstande, som ere absolut nødvendige for hans Stilling; ja, selv en Godsforvalter og andre Personer, som henhøre under den foreslaaede §, maae ofte have saadanne Udgifter, der ikke paahvile dem, som have en lignende Indtægt af Eiendom. Vilde jeg nu endog lægge mindre Vægt herpaa, saa maa det derimod vel erindres, at mange af de Afgifter, som iøvrigt ere paalagte ved denne Lov, væsentlig træffer dem, som have en aarlig Gage. Dette gjælder ikke blot om Forskielsen af Consumptionen og andre lignende Afgifter, men ogsaa om Skatten paa Næringsbrug, Bygningskat og andre lignende Skatter. Naar disse paalægges, da fordele Næringsbrugerne, Bygningseierne osv. dem paa de Personer, som maae betjene sig af deres Erhverv eller af de Bygnin-

ger, de besidde. Hele Skatten kommer saaledes ikke til at hvile paa dem, som den umiddelbart træffer, men disse ville fordele den ogsaa paa Andre. Dette kan Modtageren af den aarlige Løn derimod ikke; han kan ikke saaledes lægge paa sit Arbejde. Embedsmanden kan ikke i Forhold til Staten forlange højere Løn, fordi Priserne paa Næringsartiklerne ere stegne; og det Samme gjælder om de her omhandlede Personer, de kunne heller ikke uden Videre lægge paa deres Arbejde; det er ganske andre Con-juncturer, f. Ex. Krigstilstanden, som gjør det muligt for dem at fordre højere Løn.

Jeg skal endnu blot gjøre opmærksom paa een Forskiel, som er imellem Besidderen af en fast Løn for Arbejde, og paa Besidderen af Capital eller af Eiendom, som giver en lignende Indtægt. Det er den Soliditet, om jeg saa maa sige, som er i de Sidstes Eiendomsforhold, men som ikke er i de Førstes, og som gjør, at Staten med langt større Nøllighed kan beskaffe deres Overflud, end den kan beskaffe de Førstes. En Mand, som har 50,000 Rbd. i Eiendom, og deraf 2000 Rbd. i Indtægt, behøver ikke at lægge Noget hen til sin Familie af sin aarlige Indtægt; thi om han endogsaa døer, er hans Familie vel forsynet. Han behøver heller ikke at lægge Noget hen til uforudsete Ulykkestilfælde eller til andet Lignende, som en god Husholder vel ellers bør gjøre. Men den Mand, som har 2000 Rbd. i Løn og ellers ingen Formue, maa og bør til en vis Grad gjøre dette. Aldeles det Samme gjælder om de her omhandlede Personer. Den, som har 2,500 Rbd., eller en Eiendom, som er saameget værd, han behøver efter sin Stilling ikke nødvendig at lægge Noget hen til sin Familie, eller til mulige Uheld; men den, som kun har 100 Rbd. i aarlig Løn, for ham kunde dette være meget ønskeligt og meget nødvendigt. Staten har altsaa større Føie til at beskaffe den, som har sin Indtægt af Eiendom eller Kapital, end den, som har en lignende Indtægt i Løn. — Det maa desuden, hvad særlig angaaer de her omhandlede Personer, vel bemærkes, at det for Staten er noget særdeles ønskeligt, at de i den Stilling, hvori de befinde sig, kunde blive, om jeg saa maa udtrykke mig, velhavende. Thi i denne underordnede